

ΓΝΗΣΙΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ - COPIE CONFORME

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Άμπας Κιαροστάμι

Ηθοποιοί: Ζυλιέτ Μπινός, Γουίλιαμ Σίμελ, Ζαν- Κλωντ Καριέρ, Αγκάθε Νάτανσο, Τζίανα Τζιασέτι, Άντριαν Μουρ, Φιλίπο Τροϊάνο, Μανουέλα Μπαλσιμέλι Και οι ντόπιοι κάτοικοι.

Φωτογραφία: Λούκα Μπιγκάτζι

Μοντάζ: Μπάχμαν Κιαροστάμι

Ήχος: Ολιβιέ Χεσπέλ, Ντομνίκ Βεγιάρ

Σκηνικά: Τζιανκάρλο Μπασίλι, Λουντοβίκα Φεράριο

Χώρα: Γαλλία, Ιταλία, Ιράν (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 106'

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Αυτή είναι η ιστορία ενός άντρα και μιας γυναίκας, που συναντιούνται σε ένα μικρό χωριό στη νότια Τοσκάνη. Εκείνος είναι βρετανός συγγραφέας, που μόλις τελείωσε τη διάλεξή του σε ένα συνέδριο. Εκείνη έχει μια γκαλερί. Η ιστορία τους θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα, οπουδήποτε.

Ένα συναισθηματικό κρεσέντο, μια ειλικρινής ιστορία που είναι τόσο ρομαντική αλλά και καθημερινή που σε αγγίζει, σε συνεπαίρνει και σε κρα-

τά σφιχτά από το χέρι. Μας έκανε να σκεφτούμε και να μετατοπίσουμε την οπτική μας γωνία για κάποια πολύ σημαντικά πράγματα...

Ένας άνδρας, συγγραφέας, φτάνει στην Τοσκάνη για να παρουσιάσει το βιβλίο του και να δώσει μια διάλεξη. Μια γυναίκα, που λατρεύει την τέχνη, αφήνει το τηλέφωνό της για να βρεθεί αργότερα μαζί του, θέλοντας να κάνουν μια πιο βαθιά και ουσιαστική κουβέντα. Η αρχική συνάντηση είναι αμήχανη και η συζήτηση προχωράει από το γενικό στο ειδικό. Η αρχική απόσταση καλύπτεται, η ατμόσφαιρα γίνεται πιο οικεία και η συνύπαρξή τους πιο προσωπική. Αραγε έχουν ξανασυναντηθεί οι δυο τους;

Σε μια εξαιρετική κατασκευή πορτραίτων, με φόντο ένα από τα ομορφότερα τοπία του κόσμου, την σαγηνευτική Τοσκάνη, ο Abbas Kiarostami φιλοσοφεί γύρω από τις ανθρωπίνες σχέσεις, τον χρόνο, τις αναμνήσεις, τις κοινές και μη παραστάσεις και την σημασία που έχουν οι εμπειρίες και οι κοινωνικές υποχρεώσεις. Η κατηγοριοποίηση είναι αναπόφευκτη αλλά και επιτακτική, όταν κρίνεις τόσα πολλά και τόσο περίπλοκα πράγματα. Η συζήτηση που λαμβάνει χώρα μπροστά από τα μάτια μας, γίνεται ανάμεσα σε έναν άντρα και μια γυναίκα, που κρατάνε με πείσμα τους ρόλους τους και προσπαθούν να συνυπάρξουν ομαλά.

Η προσπάθεια αυτή έχει ως πυρήνα την αναβίωση

συναίσθημάτων ή ακόμα και τη συντήρηση αυτών που δεν έχουν χαθεί. Η αναβίωση δεν είναι καθόλου εύκολη και ίσως είναι ακατόρθωτη. Όταν ο τρόπος αναβίωσης είναι η αναπαράσταση (εξού και ο τίτλος), τότε η πρώτη φορά είναι πάντα πρώτη και όλες οι υπόλοιπες ακολουθούν, λίγο απόμακρες. Φυσικά αυτό δεν σημαίνει ότι το συναίσθημα χάνεται αλλά ότι βρίσκεται σε άλλο επίπεδο, αφού η επανάληψη είναι απλά... άλλη φορά, άλλη στιγμή. Στη συντήρηση πάλι τα πράγματα είναι πιο εύκολα. Αν το συναίσθημα υπάρχει και είναι ανθεκτικό τότε μαθαίνει να συμβιβάζεται με τις αλλαγές. Ο έρωτας είναι το πιο αγνό και πιο επιτυχημένο συστατικό σε αυτές τις περιπτώσεις...

Η ταινία μας προτρέπει να βρούμε τον έρωτα παντού γύρω μας, στην τέχνη, στην αρχιτεκτονική, στη φύση, στις σχέσεις των ανθρώπων. Και μας προτρέπει με έναν γλυκό και πειστικό τρόπο. Είναι τέτοιο το πείσμα της που στο τέλος, όχι απλά πείθει, αλλά καταφέρνει να μας ταυτίσει με την ερωτική της διάθεση. Δεν είναι τόσο η ιστορία αλλά η γραμμική της τροπή, που τοποθετεί κι εσένα μέσα στο όμορφο πορτραίτο της. Σε αυτό, εκτός από τη απλότητα της σκηνοθετικής προσέγγισης, σημαντικότερο ρόλο παίζει και η ερμηνεία της σαγηνευτικής, ερωτεύσιμης και γοητευτικής Juliette Binoche. Ίσως το ωραιότερο και το πιο σημαντικό πορτραίτο της ταινίας...

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΑΣ

Η αυθεντικότητα έχει μοναδική αξία. Το αντίγραφο, όσο γνήσιο κι αν είναι, παραμένει αντίγραφο. Κι αν στην τέχνη το μέτρο σύγκρισης είναι το χρήμα, στην αληθινή ζωή δεν υπάρχει σύγκριση. Κανένα αντίγραφο δεν μπορεί να υποκαταστήσει την αυθεντικότητα των συμβάντων και των ανθρώπων. Στην τέχνη το δημιουργήμα υπάρχει ως τέτοιο στους αιώνες των αιώνων. Όμως κάθε στιγμή της ζωής και κάθε ανθρώπινη ύπαρξη δεν επαναλαμβάνονται, δεν αντιγράφονται, η αξία τους έγκειται στην αυθεντικότητα, τη μοναδικότητα και τη θνησιμότητα.

Μια μελαγχολική αναζήτηση στιγμών έστω και μέσω της υποκατάστασης είναι η ταινία «Γνήσιο αντίγραφο» του ιρανού σκηνοθέτη Αμπάς Κιαροστάμι. Μια γυναίκα και ένας άνδρας, γκαλερίστα αυτή και συγγραφέας εκείνος, είναι τα δύο πρόσωπα της ταινίας. Συναντιούνται στην παρουσίαση του βιβλίου του και φεύγουν μαζί για ένα κοντινό ταξίδι σε ένα χωριό της Τοσκάνης. Συζητούν, διαφωνούν, περπατούν, κάποιες στιγμές μοιάζουν να πλησιάζουν ο ένας τον άλλον και κάποιες άλλες να απομακρύνονται έτη φωτός. Ο Κιαροστάμι οργανώνει ένα εγκεφαλικό παιχνίδι, στο επίκεντρο βρίσκεται η έννοια του αντιγράφου στην τέχνη για να φτάσει σιγά-σιγά στην ίδια τη ζωή.

Η σκηνοθεσία είναι μινιμαλιστική, λιτή και μοιάζει πολλές φορές αυτοσχεδιαστική. Σταθερά και παρατεταμένα πλάνα στα πρόσωπα, αργός ρυθμός με έμφαση στο διάλογο που βασίζεται στη λεκτική αντιπαράθεση της αιώνιας μάχης Άνδρα-Γυναίκας. Η πάλη των φύλων ιδωμένη μέσα από το φακό ενός μεγάλου δημιουργού γίνεται μελαγχολία και σπαρταγμός. Και από κάποιο σημείο της ταινίας και μετά

μπαίνει χωρίς να το καταλάβουμε το ερώτημα της πραγματικής σχέσης ανάμεσα στους δύο πρωταγωνιστές το οποίο παραμένει μετέωρο μέχρι το τέλος. Ο Κιαροστάμι δημιουργεί μια ελεγχόμενη ένταση και αρχίζει να θέτει όλο και με μεγαλύτερη επιμονή το θέμα του αντιγράφου στη ζωή. Υπήρξαν στιγμές που ζήσαμε και θέλουμε να τις ξαναζήσουμε; Υπάρχουν ευκαιρίες που χάσαμε και αναζητούμε να τις αναβιώσουμε και να πάρουμε πίσω ό,τι αφήσαμε κάποτε να μας φύγει; Ποιά είναι η αξία όλων αυτών όταν ο χρόνος έχει περάσει ανεπιστρεπτή; Και με την αληθινή ζωή; Τι κάνουν με αυτήν, με το παρόν που ήδη ενώ το ζούμε γίνεται παρελθόν;

Ο Αμπάς Κιαροστάμι με την πρώτη ουσιαστικά ταινία που γυρίζει εκτός Ιράν (είχε σκηνοθετήσει ένα επεισόδιο στο σπονδυλωτό φιλμ «Εισπήρια» το 2005) δε φαίνεται να βρίσκεται έξω από τα νερά του. Διατηρεί σε μεγάλο βαθμό το ύφος και την αισθητική στην οποία μας έχει συνηθίσει με μόνη διαφορά το χώρο, τη γλώσσα και μια πρωταγωνίστρια χωρίς μαντήλι στο κεφάλι! Δεν επιδίδεται σε ασκήσεις σκηνοθετικής δεξιότητας, γι' αυτόν προέχει η οπτικοποίηση σκέψεων και προβληματισμών. Εγκεφαλικός αλλά όχι «στριφνός», με απαλές πινελιές χιούμορ, πνευματώδης χωρίς εξυπνακισμούς, αληθινός καλλιτέχνης!

Η Ζιλίετ Μπινός, πάντα γοητευτική, δίνει μια βαθιά συναισθηματική ερμηνεία η οποία της χάρισε το βραβείο γυναικείας ερμηνείας στο Φεστιβάλ των Κανών. Ο Γουίλιαμ Σίμελ, αριστοκρατικός, εκπλησσει θετικά. Και η έκπληξη μεγαλώνει αν πάρουμε υπόψη μας πως αυτός ο καταξιωμένος στη Μεγάλη Βρετανία καλλιτέχνης της όπερας, συμμετέχει σε ταινία για πρώτη φορά.

ΣΤΡΑΤΟΣ ΚΕΡΣΑΝΙΔΗΣ

7 Νοεμβρίου 2010

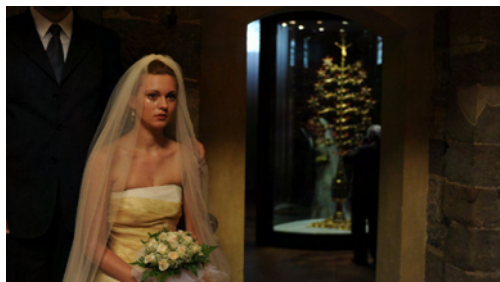
ΑΜΠΑΣ ΚΙΑΡΟΣΤΑΜΙ

Ο Άμπας Κιαροστάμι γεννήθηκε στις 22 Ιουνίου του 1940 στην Τεχεράνη. Έδειξε επιδεξιότητα στη ζωγραφική από μικρός και στα 18 του, συμμετείχε σε ένα διαγωνισμό Γραφικών Τεχνών και κέρδισε.

Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών της Τεχεράνης, ενώ δούλεψε ως γραφίστας και υπεύθυνος διαφήμισης.

Το 1969, ίδρυσε το κινηματογραφικό τμήμα στο Ινστιτούτο Διανοητικής Ανάπτυξης Παιδιών και Νέων, στο οποίο σκηνοθέτησε και τις πρώτες μικρού μήκους ταινίες του.

Στην πρώτη του ταινία *The Bread and the Alley*

(1970), ο Κιαροστάμι εξερευνεί τη βαρύτητα των εικόνων και τη σχέση ρεαλισμού και μυθοπλασίας. Το αγαπημένο του θέμα, το σύμπαν της παιδικής ηλικίας, εκφράζεται μέσα από μια σειρά ταινιών μικρού και μεγάλου μήκους, στων οποίων την πορεία κατάφερε να κρατήσει την ιστορία μεταξύ αφήγησης και ντοκιμαντέρ.

Το *Homework* (1989), είναι ένα καλό παράδειγμα, ζεστού και ποιητικού κινηματογράφου, που απαρνιέται με διακριτικότητα τις βαριές προσδοκίες από την Ιρανική κοινότητα. Τα *LIFE AND NOTHING MORE* (1992) και *THROUGH THE OLIVE TREES* (1994) ολοκληρώνουν την τριλογία που ξεκίνησε με το *WHERE IS MY FRIEND'S HOUSE?* (1990). Η ΓΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΕΡΑΣΙΟΥ (*A TASTE OF CHERRY*) (1997), έφερε πλέον το προσωπικό του στίγμα, και τον κατέταξε στους βραβευμένους σκηνοθέτες. Η ταινία, μια ωδή στην προσωπική ελευθερία, αφηγείται την ιστορία ενός 50χρονου, που έχει εμμονή με την αυτοκτονία. Η ταινία εκθειάστηκε από τους κριτικούς κι αποκηρύχθηκε από τις θρησκευτικές αρχές στο Ιράν. Οι αργοί και στοχαστικοί ρυθμοί, οι αναφορές στην Περσική ποίηση και τη Δυτική φιλοσοφία είναι κι άλλα παραδείγματα του μοναδικού στυλ του. Από το 2001, έχει σχεδόν ερωτική σχέση με τη μικρή του κάμερα, και για το λόγο αυτό εργάζεται μόνο σε ψηφιακό φιλμ. Έχει κερδίσει μεγάλη ελευθερία με το μικρό μέγεθος της κάμερας, κι έχει σκηνοθετήσει πολλές ταινίες για τη φύση,

διαφόρων μηκών, όπως τα *AFRICA* (2001), *TEN* (2002), *FIVE DEDICATED TO OZU* (2003), *10 ON TEN* (2004), *ROADS OF KIAROSTAMI* (2005) και το *SHIRIN* (2008). Το Γνήσιο Αντίγραφο, είναι η πρώτη του μη Ιρανική παραγωγή.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Copie conforme 2010 Shirin 2008, Chacun son cinéma ou Ce petit coup au cœur quand la lumière s'éteint et que le film commence 2007, Kojast jaye residan 2007, Roads of Kiarostami 2006, Tickets 2005, 10 on Ten 2004, Five Dedicated to Ozu 2003, Ten 2002, ABC Africa 2001, Bad ma ra khahad bord 1999, Ta'm e guilass 1997, Lumière et compagnie 1995, À propos de Nice, la suite 1995, Zire darakhatan zeyton 1994, Zendegi va digar hich 1991, Nema-ye Nazdik 1990, Mashgh-e Shab 1989, Khane-ye doust kodjast? 1987, Avaliha 1984, Dandan Dard 1983, Hamshahri 1983, Hamsarayan 1982, Be Tartib ya Bedoun-e Tartib 1981, Behdasht-e Dandan 1980, Ghazieh-e Shekl-e Aval, Ghazieh-e Shekl-e Dou Wom 1979, Rah Hal-e Yek 1978, Az Oghat-e Faraghat-e Khod Chegouneh Estefadeh Konim? 1977, Bozorgdasht-e mo'Allem 1977, Gozaresh 1977, Lebassi Baraye Arossi 1976, Rangha 1976, Dow Rahehal Baraye yek Massaleh 1975, Man ham mitounam 1975, Mossafer 1974, Tadjrebeh 1973, Zang-e Tafrih 1972, Nan va Koutcheh 1970

